

Pasa Sinai

En oppgave skrevet av Elisabeth Mulelid, Hald Internasjonale senter 07/08

Innledning

Casa Sinai er et rehabiliteringshjem for unge jenter som har vært borti dop, prostitusjon, alkohol med mer. Her på huset får de muligheten til rehabilitering, modning og utvikling. De lærer å ta ansvar, og å respektere andre mennesker. Dette har vært en av hovedjobbene våre her i Brasil i år, derfor ønsket jeg å skrive en oppgave om nettopp dette, for å lære mer om jentene og hjemmet som vi har stått så nærme de siste månedene.

Problemstilling

Hva er Casa Sinai, og hva er historien til noen av jentene som bor der?

Innhold

Side 1	Fremside
Side 2	Innledning og problemstilling
Side 3	Innholdsliste
Side 4 – 5	Historie
Side 6 – 7	Intervju med Katia
Side 8 – 9	Intervju med Francielle
Side 10 – 12	Intervju med Sônia, president på Casa Sinai
Side 13	Konklusjon
Side 14	Kilder, feilkilder og kommentar

Historie

Casa Sinai begynte på grunn av en drøm direktøren Fernando hadde. I den drømmen var det en hånd som kom og løftet en mann opp fra bakken, og Fernando tolket drømmen som et tegn på at han skulle være med å løfte personer med problemer opp, og hjelpe de til å få ett nytt liv. Etter denne drømmen ble Fernando kjent med Jesus, og deretter begynte han å gå på gaten og fortelle folk om Gud og Jesus. Han begynte å ta med folk som bodde på gaten til et hus som han leide, slik begynte Casa Sinai å ta form. Dette arbeidet har nå eksistert i 13 år, og er til for å hjelpe personer med problemer som f.eks avhengighet av alkohol og dop. Nå om dagen er det et hus for jenter og et for gutter. Utstyrmessig er jentehuset i bedre stand enn guttehuset, og det er jentehuset jeg har tatt for meg i denne oppgaven.

Dagens Casa Sinai for jenter har eksistert i 6 år. Det har blitt til fra personer med et hjerte for å hjelpe nesten sin, og med et hjerte fullt med omsorg og kjærlighet for å hjelpe andre. Sônia, dagens president på Casa Sinai, kom inn i programmet på følgende måte. Hun hadde en drøm og våknet en natt kl 04.00. Da var det som om gulvet forsvant under henne, og hun begynte å prate med Gud om at hvis han hadde en plan med livet hennes, så måtte han vise henne det, 25 dager etter fikk Sônia vite om Casa Sinai gjennom en gutt i kirken, hun møtte Fernando som da var president på Casa Sinai, de fant tonen, og ikke lenge etter var de gift.

Sammen arbeidet de mye. De åpnet kvinnelige Casa Sinai, først med tanke på å arbeide med voksne kvinner, men fant raskt ut at det var lettere å hjelpe yngre jenter.

I dag er det startet et nytt kapittel på Casa Sinai. Den 1 feb 2008 stakk mannen til Sônia, Fernando av, og forlot henne etter ni års ekteskap med ansvaret for Casa Sinai, og hennes to ugifte sønner. Nå kalles huset Casa Gênesis, og det er både begynnelsen på ett nytt liv for huset, og ett nytt liv for Sônia.

Sônia er nå president og arbeider med jenter fra 12-18 år med diverse problemer. Hun samarbeider med formynder og familien til jentene for å få ting til å gå rundt. Finansielt får de litt penger fra staten for hver jente de har på senteret, og ellers fra privat personer. Alt arbeid som gjøres på senteret er frivillig, og likevel mangler de penger til mat innimellom, da må noen av jentene gå og tigge olje og ris fra naboer. Senteret har et fint uteområde med trær, frukttrær og basseng. Huset er stort, og alle jentene har hvert sin seng, mer eller mindre slitt. De har et felles oppholdsrom med Tv, spiserom og kjøkken. Når en jente kommer til senteret er det som oftest fordi et familiemedlem har sendt dem dit for å få skikk på dem. De første dagene er derfor jentene som ankommer veldig ansente, og vil ikke noe annet enn hjem igjen, likevel etter en stund så finner de ut at hele grunnen til at de er der er for at de selv skal få hjelp, ikke fordi familien ikke er glade i de, eller at Sônia røver å tvinge på dem noe. Mange som er der kommer også fra ødelagte hjem, ofte har pappa forlat mamma eller sitter i fengsel, og både mamma og andre i familien sliter med dop. Heldigvis gjelder ikke dette alle jentene.

En seng brukt til bristepunktet

Katia

- ***Søsteren min på 13 år har akkurat fått et barn, så når jeg flytter herfra håper jeg å kunne være til stor hjelp for henne. Katia, 12 år***

Katia er bare 12 år gammel og har allerede opplevd masse dritt i livet sitt. Hjemme i Norge har jeg en søster på 10 år som omtrent ikke har hørt om narkotika, og her sitter en tolvåring og forteller meg at hun var avhengig av narkotiske stoffer allerede som 10-11 åring. Det setter meg litt ut. Katia var nok en av de tøffe jentene i gamle miljøet sitt. Selv om hun er ung, så har hun minst fire tatoveringer. Hun har designet de fleste selv, og viser de stolt fram. To på leggen, ved siden av mange sprøytearr, og to til på høyre arm ”Merket for livet, er tanken som går gjennom hodet mitt. Uansett hva du finner på i fremtiden lille venn, så vil du bli påminnet om ditt tidligere liv gjennom de arrene og tatoveringene,” men til Katia bare smiler jeg og stiller ett nytt spørsmål. Hva annet kan jeg gjøre?

Hvordan var det å komme til Casa Sinai?

–Jeg ser på det som en stor velsignelse at jeg får være her på Casa Sinai. De andre jentene er helt topp, og Sônia er som en mor for oss. Hun er streng, men samtidig kjærlig. Selvfølgelig går det i bølgedaler, noen ganger lengter jeg mest hjem, men for det meste er jeg fornøyd. Jeg har sett hvordan jenter er når de kommer hit, og hvordan de modnes gjennom oppholdet. Vi har faste rutiner og arbeidsoppgaver, og det er også ett stort lyspunkt i hverdagen å ha dere her med oss noen dager i uken. Dere er viktige i livene våre professor, håper dere vet det.

Jeg må smile igjen, Katia er nydelig. Hun er virkelig en av jentene som har gjort det lettere for oss å være på Casa Sinai.

Fremtidsplanene til Katia er klare, eller ikke for den store fremtiden, men for årene etter at hun kommer hjem fra Casa Sinai. -Søsteren min på 13 år har akkurat fått et barn, så når jeg

flytter herfra håper jeg å kunne være til stor hjelp for henne. I tillegg håper Katia å komme tilbake til skolen, og ikke tilbake i tidligere miljøer. Katia smiler, og jeg kan se at hun virkelig mener det hun sier. Ett problem for mange jenter etter at de kommer hjem fra Casa Sinai, er at de har havnet i det samme miljøet. Senest denne uken hørte jeg om en tidligere rehabilitert jente, som hadde dødd av overdose. Forferdelig. Jeg håper bare historien blir en annen for solstrålen Katia.

-Farfaren min var det eneste gode jeg hadde i mitt tidligere liv, men nå har jeg mistet ham også. Francielle, 15 år

Det begynte da jeg var elleve år, jeg ble gravid og havnet helt på skråplanet. Jeg mistet barnet, og som tolvåring kom jeg inn i et miljø der det var helt vanlig med dop og prostitusjon. Moren min taklet dette veldig dårlig, jeg kan forstå henne også. Men på ett tidspunkt sa hun til meg at jeg ikke lenger var barnet hennes. Det var da hun mistet meg helt. Jeg kommer aldri til å glemme de ordene.

Faren min var i fengsel, men han er heldigvis sluppet ut nå. Da jeg var fjorten år ble jeg sendt til farfaren min. Han er den største velsignelsen som har skjedd i livet mitt. Han er evangelisk kristen, og det var han som sendte meg hit, for å få skikk på meg.

I begynnelsen av oppholdet mitt her på Casa Sinai var jeg veldig sur på alle rundt meg, jeg hadde ikke lyst til å være her, og jeg var også skuffet og sur på farfar som hadde sendt meg hit. Jeg hadde mest lyst til å rømme, og gråt omtrent hele tiden de fire første dagene. Men så begynte det å bli bedre. Jeg fikk ansvar og oppgaver her på huset, og Sônia lærte meg om Jesus og Gud. Jeg bestemte meg for at jeg ville døpes her på huset, og nå tror jeg at Gud har en plan med mitt liv, og håper at i jeg i fremtiden kan få bety noe for andre. Planen var at jeg skulle bli på Casa Sinai i de vanlige ni månedene, men nå har ting plutselig blitt usikkert for min del. Meningen var at jeg skulle flytte tilbake til farfar når jeg skal hjem, men pappa

ringte forrige uke og sa at farfar døde den 5 februar . Farfaren min var det eneste gode jeg hadde i mitt tidligere liv, men nå har jeg mistet ham også. Fremtiden min er uviss. Jeg har egentlig mest lyst til å bli her på Casa Sinai, Sônia føles mer som en mor for meg, enn det mamma noen gang gjorde. Jeg skal i hvert fall søke om to ekstra måneder, også får jeg se hva som skjer etter det.

Francielle tørker bort en tåre fra øyekroken, og det må jeg også, etter å ha hørt den triste livshistorien til fjortenåringen foran meg. Jeg vet ikke hva jeg skal si, ord blir så meningsløse. Tanken på at alt Francielle har opplevd allerede i så ung alder, gjør mektig inntrykk på meg. Det eneste jeg får meg selv til å si er, ”vil du ha en klem?” Det ville hun og vi står der og klemmer hverandre en stund, så forteller jeg henne at hun er spesiell og at jeg er sikker på at det finnes en plan med hennes liv, og at hun vil finne ut av det. Jeg forteller også at jeg har blitt veldig glad i henne og resten av jentene på Casa Sinai. Da svarer hun bare ”Eu tambem te amo Professor”. Jeg er glad i deg også lærer.

Sônia

- *Vi setter pris på all hjelp vi kan få.*

Sônia Maria de Moura, President på Casa Sinai

Sônia er President på Casa Sinai, og har ansvar for jentene. Hun bor på senteret sammen med to av sønnene sine, resten av sønnene er gift, eller bor sammen med faren. Sônia og mannen er skilt. Halvparten av jentene på Casa Sinai er forelsket i eldstesønnen hennes, Lukas. Ikke så rart, siden det ikke er lov med andre gutter der. Sônia tar seg av alle jentene, som om de var hennes egne. Hun sørger for dem, og lærer dem og modnes. På senteret sørger de for at jentene får ansvar, og at de lærer å oppføre seg. Casa Sinai har klare regler, og de som ikke følger dem, risikerer å måtte reise til andre lignende hjem, eller bare hjem dit de kom fra. For tre uker siden var det fire jenter som startet en brann inne på ett av rommene på Casa Sinai, og deretter prøvde å rømme. De måtte skilles, og flyttes til andre senter. Forrige uke måtte enda en jente hjem. Hun hadde bare vært der i to uker, og hadde hele veien vært hensynsløs mot de andre jentene. Denne søndagen skulle jentene i kirken, og der hadde hun bannet og snakket mye stygt. Dette likte ikke Sônia, og derfor ringte hun til byen jenten kom i fra, for å si fra at hun ville sende henne hjem. I denne samtalen fikk Sônia vite at denne unge jenten på 18 år hadde myrdet to personer i sin fortid. Jenten ble hentet dagen etter.

-Casa Sinai er et rehabiliteringssenter for unge rebelske jenter. De fleste av jentene har vært borti narkotika, prostitusjon eller lignende i sin fortid, og er sendt hit fra familiemedlemmer. De er her sjelden frivillig, men de fleste lærer å tilpasse seg systemet vårt. De som ikke gjør det, blir sendt hjem. Meningen med senteret er at jentene skal lære å oppføre seg, og å modnes. Vi vil at de skal lære om Gud, og at de på den måten får trygghet i livet sitt. Mange av jentene døpes under oppholdet sitt her. Vi vil at jentene skal få bygge seg en grunnmur her

inne på senteret, for at de skal greie å tilpasse seg miljøet når de kommer hjem, og at de er tryggere på seg selv, forteller Sônia.

På Casa Sinai er det største problemet pengemangel. Det ser vi på slitte benker, senger, garderober m.m. Noen av sengene har brekte ben, men de blir støttet opp av steiner. Hver dag er det ris og bønner til middag, ofte akkompagnert av litt pølser eller lignende. Jentene får en dorull hver i uken, den må de selv passe på. Hver morgen kostes hele uteområdet av jentene selv, og inneområdet vaskes, matlagingen går på rundgang, og på denne måten lærer jentene stell i huset, og å ta ansvar.

En vanlig dag på Casa Sinai går i vekking kl 08.00. Kosting av uteområdet. 08.30 Frokost. Etter frokost vaskes inneområdet, og de jentene som har matlaging begynner med middagen. Mandag, tirsdag og onsdag kommer jeg og Gunhild og har sportsaktiviteter og prater med jentene mellom 09.00 – 12.00. Etter det er det middag, og senere får de besøk av psykologer som prater med jentene en og en. På denne måten får de snakket ut om problemene sine, og selv være med på å ordne opp i dem. Ellers er det lite organisert som skjer, søndager går de i kirken, og ellers går dagene i ett. Noen av jentene bruker kreativiteten sin på å lage ting som sjal, tannbørster, leker o.l som de kan selge til inntekt for Casa Sinai.

-Vi får litt støtte av og til fra forskjellige private organisasjoner. For litt siden fikk vi ti nye senger og laken. Det var en stor velsignelse for oss. Vi setter pris på all hjelp vi kan få, legger Sônia til, før hun smiler.

Jeg tenker på hvilken fantastisk dame det er som sitter foran meg. Hun bor her på huset, hun har ofret utrolig mye for disse jentene, og mange ganger får hun bare dritt slengt tilbake. Likevel fortsetter hun med arbeidet, og hun har forsikret meg om at dette ikke er noe hun vil slutte med, med det første. Hun vil holde på så lenge det er midler for det, og bruk for henne. De fleste av jentene har manglet en omsorgsperson i sine tidligere liv, og omsorg får de hvert fall nok av fra Sônia. –Ja forresten, legger Sônia til. –Vi har egentlig plass til 24 jenter på senteret, nå har vi 14. Jeg har bestemt meg for bare å ta inn en til jente foreløpig. Jeg vil

ikke ødelegge noe i den gruppen som er her nå. Det er en gjeng med fantastiske jenter, de er arbeidsomme, ikke opprørske, de er villige til å hjelpe andre og de har det fint i lag. Jeg er redd for at om vi tar inn flere nå, så kan vi ødelegge dette fellesskapet, og det vil jeg ikke risikere.

Sônia i lek med to av jentene på senteret

Sônia har alltid tid til en liten prat, uansett hvor travelt og vanskelig hun selv har det.

Konklusjon

Casa Sinai fungerer som et rehabiliteringshjem for jenter med problemer, mange har drevet med prostitusjon, dop eller lignende, men på Casa Sinai får de en mulighet til å legge dette bak seg. Når jentene kommer ut fra Casa Sinai, greier de fleste å begynne med skole igjen og kommer på rett kjør, men noen havner igjen i de samme miljøene, og det er ikke lenge siden jeg hørte om en tidligere jente som hadde dødd av overdose. Vanskelig for Sônia å bestemme hva jentene skal gjøre etter at de har flytter hjem igjen, men likevel kan en ikke annet enn å si at på Casa Gênesis(tidligere Casa Sinai) så får de muligheten til å gjøre noe annet med livene sine, spørsmålet er bare om jentene velger å bruke denne muligheten.

Historien til noen av jentene er helt forferdelige, og det gjør meg virkelig vondt å høre jentene fortelle, likevel må en sette pris på ærligheten deres og håpe at siden de greier å prate om det, så kanskje de også kan greie å legge dette livet bak seg.

Oss og jentene på Casa Sinai

Kilder

I denne oppgaven er alle kilder muntlige på grunn av intervjuer unntatt delen om Casa Sinais histore som jeg fikk skriftlig av Sônia, presidenten på Casa Sinai.

Feilkilder

På grunn av muntlige kilder så ligger det alltid en fare for feilinformasjon der, likevel velger jeg å tro at de jeg har snakket med har fortalt sannheten, og at det derfor ikke er noe feilinformasjon i denne oppgaven. En annen utfordring jeg trodde jeg skulle møte på var språkforskjellen under intervjuene, men det gikk utrolig smooth, jeg forstod hva de sa, og de forstod meg. Siden jeg filmet intervjuene så kunne også min brasilianske venn Amanda, se gjennom filmen eter på for å sikre at jeg ikke hadde misforstått noe.

Kommentar

Gjennom å skrive denne oppgaven har jeg lært veldig masse nytt om Casa Sinai, og jentene der. Dessverre hadde jeg ikke plass til å ta med mer enn to intervju med jenter, og ett intervju med Sônia her i denne oppgaven, men jeg vil si at disse historiene vil kunne gjenspeile i noenlunde grad historien til de fleste av jentene på Casa Sinai. De kommer fra ett liv fylt av dritt, men greier gjennom Casa Sinai å bygge opp selvtilliten, slutte med dop, og ellers modnes som mennesker. Jeg har fått vite mye mer om jentene, og føler jeg har blitt bedre kjent med senteret, jentene og Sônia gjennom å skrive denne oppgaven.